

Ar prieš Oliviją susimokė visas pasaulis? Negana to, kas atsitiko šįryt?

Stokholmo oro uoste ją pasitikusi sesuo gyrėsi, kad gyvena pasakiškus rūmus primenančiame senoviniame name. Tiesa, jam reikia kapitalinio remonto, todėl šeimininkas leido pagyventi nemokamai. Dabar, kai Olivija patikrino tuziną elektros lizdų skirtinguose kambariuose ir nė vienas neveikė, jai buvo nusispjaut į ditirambus pastato grožiui.

Greitai aprodžiusi butą, Marija liepė jaustis kaip namie, tik neiti į vieną iš kambarių, ir išlėkė į susitikimą. Olivija griuvo į lovą, kuri nuo šiol bus jos. Smaugė ašaros dėl šio ryto. Pragulėjo taip amžinybę. Pažiūrėjusi į laikrodį, per prievartą nuėjo į dušą ir išsiplovė galvą. Dabar klaidžiojo po butą ieškodama veikiančio elektros lizdo, kad išsidžiovintų plaukus.

Olivija dar kartą užkišo rankšluosčio, į kurį buvo įsisukusi, kampą už atvarto po pažastimi. Stovėjo tiesiai prieš uždraustąjį kambarį. Stipriai truktelėjo rankeną. Durys atsidarė, tačiau nuo staigaus judesio rankšluostis išsivyniojo ir plastelėjo ant grindų. Olivija instinktyviai jį griebė, bet atitraukė ranką. Ji namuose viena, tad verčiau liks nuoga, nei ims trupiniuotais dulkių kamuoliukais apsivėlusį rankšluostį.

Atidarytasis kambarys buvo tuščias. Centre gulėjo didelis plonos medžio plaušo plokštės lapas. Olivija apsidairė, koja pastūmė šalia numestą atsuktuvą. Tada atsiduso, pakėlė ir, žengusi kelis žingsnius atbula, įmetė jį į įrankių dėžę koridoriuje. *Ordnung ist Ordnung*. Tvarka yra tvarka.

Grįžusi įkišo plaukų džiovintuvo kištuką į elektros lizdą, spragtelėjo mygtuką ir pagaliau pasigirdo burzgimas. Ji palenkė galvą. Po poros minučių išgirdusi netikėtą garsą, atsisuko.

Kambario tarpduryje stovėjo vyras. Kokiais dešimčia metų jaunesnis, vadinasi, trisdešimties. Tamsiaplaukis. Žydrai pilkomis akimis. Nakties mėlynumo marškiniais. Jis kažką kalbėjo, bet ošiant džiovintuvui negalėjai suprasti nė žodžio. Vyras žengė artyn.

Olivija suvokė, kad vyksta pati gėdingiausia situacija jos gyvenime. Atėjūnas elgėsi lyg nepastebėtų, kad ji nuoga. Atvykusi studijuoti į Vokietiją, Olivija buvo priblokšta, kad bet kuriame sporto klube vyrai ir moterys eina į sauną kartu ir visiškai nuogi. Paskui priprato. Jokių *maudymosi kostiumėlių*. Kaip ir jokių dviprasmybių. Bet jiedu ne saunoje. Apskritai, iš kur šitas vyras atsirado? Kodėl nesutriko peržengęs privatumo ribas ir atsiprašęs nesinešdina lauk? Veikia kažko sunerimęs. Gal apsirūkęs?

Jis žengė dar vieną žingsnį link jos. Akys skaidrios. Žiūri tiesiai į josios.

Gal tai?.. Ne. Taip nebūna. Tiksliau, būna, bet tik kvailuose detektyviniuose romanuose. Ją dabar nužudys? Absurdas. Bet tas, nuo kurio ji pabėgo iš Miuncheno, kai įpyksta, gali būti neprognozuojamas. Ko gero, visi, kurie pinigų turi daugiau, nei reikia, mano galintys norėti, kad pasaulis suktųsi taip, kaip jie geidžia. Net žudyti nebūtina.

Užtektų pagrasinti. Išgąsdinti žmonės atsitraukia ar pasiduoda. O ji?

Vyras vėl garsiai pasakė kažką neaiškaus, nes džiovintuvas tebekriokė užstrigus mygtukui. Olivijos širdis tvinkسėjo, galvoje spengė.

Kaip šauktis pagalbos? Vyras stovėjo prieš duris. Jei bėgs link išėjimo, pateks tiesiai jam į rankas. Todėl Olivija žengė atgal, dar stipriau sugniauždama rankose užiantį prietaisą. Vyras pyktelėjęs paėjo link jos, matyt, kažko reikalavo savo kalba, o ji nepakluso. Staiga jis pradėjo skubiai segtis marškinius ir vėl žengė artyn.

Jis psichopatas? Marija visada turėjo keistų draugų. Olivija norėjo surikti „stop“, bet nepajėgė praverti burnos. Vienintelis dalykas, kam užteko jėgų ir proto, buvo tai, kad pasuko plaukų džiovintuvą į artėjantį vyrą. „Reikia gintis visomis turimomis priemonėmis. Net jeigu tai automobilio raktelis“, – kadaise aiškino savigynos kurso treneris, į kurio užsiėmimus ji nuėjo vos kartą, nes turėjo per daug darbo biure.

Nuo oro srovės nepažįstamojo marškiniai plevėsavo. Olivija dar kartą žengė atgal. Vyras šoko artyn ir griebė ją į glėbį, patraukdamas link savęs. Plaukų džiovintuvo laidas įsirėžė į Olivijos šlaunis. Burzgimas nutilo. Po akimirkos ji suprato kodėl – laidas baigėsi ne kištuku, o ant jo kabančiu tinko gabalu. Nuo staigaus truktelėjimo elektros lizdas buvo išplėštas iš sienos.

„Paskutinis veikęs elektros lizdas“, – dingtelėjo Olivijai, nors tai neturėtų rūpėti, jei stovi nuogutėlė, apkabinta vyro ir savo oda jauti jo krūtinės ir pilvo nuogumą.

Nepažįstamasis, tebelaikydamas ją glėbyje, žengė link durų. Olivija pabandė stipriai jį pastumti, kad išsivaduočiau. Veltui. Koją užkliudė ant žemės gulintį nulūžusį šluotkotį, tasai pajudintas nuriudėjo ir staiga – pokšt. Trinktelėjo durys. Pasirodo, pastūmė medgalį, kuris trukdė durims užsidaryti.

Netikėtai vyras paleido Oliviją iš glėbio, šoko link durų, truktelėjo už rankenos, ko gero, nusikeikė. Apsisuko. Jo rankoje buvo durų rankena.

Olivija nesuvaldė atodūσιο. Kas dabar?

Detektyve herojė turėtų griebti tą pagali ir gindamasi užsimoti prieš užpuoliką. Bet skaitytojai, įsivaizduojantys nuogą moterį, mojuojančią šluotkočiu, pasakytų, kad tai pernelyg komiška. Džiovintuvas rankose irgi būtų idiotiška detalė detektyvui.

Vyras nusivilko marškinius ir ištiesė jai.

– Apsivilk, nes dabar užtruks, – pasakė lietuviškai, su juntamu švedišku akcentu.

Šitas šiknius moka lietuvių kalbą?

Ji sagstėsi marškinius, o jis bandė įkišti rankeną atgal į duris ir jas atidaryti. Apsidairė.

– Kur atsuktuvai? Vienas čia visada būdavo.

Olivija neišsidavė padariusi tvarką.

– Sakiau Marijai, kad pagaliau leistų iškviesti meistrą, nes vieną dieną taip ir atsitiks, – tęsė jis.

– Pažįsti Mariją? – paklausė Olivija. *Kvaila klausti, ar pažįsta, jei žino vardą.*

– Ji mano sužadėtinė.

Olivija instinktyviai truktelėjo marškinių kraštą žemyn, bet vyras žiūrėjo ne į jos nuogas kojas, o tiesiai į akis. Taip intensyviai, kaip tikrai nederėjo.

– Aš Aleksas, – ištiesė ranką. Užuoť ją paspaudusi ir pasakiusi savo vardą, Olivija žengė atgal.

Vyras vėl šoko prie jos, stvėrė už rankos, o kai Olivija piktai truktelėjo ir norėjo eiti atbula, jis ne tik jos nepaleido, bet vėl stipriai timptelėjo link savęs. Juodu skyrė tik jo marškiniai.

„Tikrai trenktas“, – niršo Olivija muistydamosi.

– Ko ten eini? – griežtai paklausė Aleksas ir, paleidęs ją, nutempė į šalį kambario centre buvusią plokštę.

Plokštė dengė sutręšusią perdangą, pro žiojinčią skylę matėsi apatinio aukšto grindys.

– Čia galima užsimušti, – sušnibždėjo Olivija.

– O ką aš tau rėčiau?

Ji tylėjo. Jeigu būtų užlipusi ant plokštės, detektyvinis romanas būtų buvęs vos kelių puslapių. Štai kodėl sesuo liepė čia neiti.

Koridoriuje pasigirdo rakinamų durų garsas ir balsai. Marija grįžo ne viena. Olivija norėjo sušukti, bet prišokęs Aleksas užgniaužė delnu jai burną. To jau tikrai per daug – Olivija stumtelėjo jį atgal.

– Nejaugi nori, kad tave ir mane matytų tokius? – paklausė jis.

Nuogas iki pusės. Jei apsirengtų, ji liktų nuoga. Kas dabar? Laukti, kol išeis svečiai? Ji vėl timptelėjo marškinius žemyn.

Aleksas priėjo prie lango ir jį paklibino.

Šauksis pagalbos iš gatvės? Idiotiška. Geriau kviesti Marijos svečius.

– Nueisiu į kitą kambarį ir iš jo atrakinsiu duris į šitą.

Olivija tik po kelių akimirkų suvokė, ką reiškė jo žodžiai: išlips pro langą, pastoliais, juosiančiais dalį šio namo ir besitęsiančiais iki kito namo, nueis iki jos kambario, kuriame atidarytas langas. Savo kambaryje ji jau buvo pastebėjusi antras duris. Jos, pasirodo, veda čia.

Mintyse tvinkėjo „Tik greičiau“. Pažvelgusi pro langą žemyn, tarsi tik dabar prisiminė, jog čia ketvirtas aukštas. Metaliniai pastoliai neatrodė labai saugūs, ypač jai, bijančiai aukščio. Olivija susigėdo savo nekantrumo.

– Atsargiai, – sumurmėjo netvirtu balsu.

Po kelių minučių sutraškėjo raktas duryse ir netrukus Olivija stovėjo savo kambaryje.

– Kol nėra suderinti dokumentai dėl restauracijos, nieko negalima padaryti su ta skylė, – pasakė Aleksas ir nesidrovėdamas apsidairė po kambarį.

„Galėtų eiti pas Mariją“, – mąstė Olivija. Staiga suprato, kad neapsirengęs jis neis. Paėmusi nuo lovos rūbus, kuriais turėjo apsivilkti po dušo, ji žengė link spintos. Atidarė dvejas duris, kad susidarytų tarsi širma, ją dengianti nuo vyro, ir skubiai užsisegė sijoną, tada liemenėlę ir apsivilko plonytį kašmyrinį megztuką.

– Ačiū, – padėkojo dėdama marškinius ant krėslo atbrailos.

– Į sveikatą.

Dabar jau tikrai galėtų eiti.

Tarsi tik šią akimirką atėjo suvokimas, ką ji patyrė. Tapo drovu, gėda, keista, kvaila. Kokį dar žodį pridėti?

Ar Aleksas jautėsi taip pat? Ko jis delės? Gal nori paprašyti, kad nepasakotų Marijai? Olivija tylėjo – tegul pats kalba, nors geriau tegu nešdinasi.

Apžiūrinėdamas kambarį jis pabandė atsišlieti į kartoninę dėžę. Olivija prišoko:

– Atsargiai! Čia Cezaris, – ir atlenkė dėžės kraštus.

Viduje buvo tinkleliu uždengtas stiklinis indas su lipduku *Saturnia pavonia*, tarp viršių šakelių tūnojo vikšras.

Olivija perkėlė dėžę ant palangės, o nuo jos stirtą žurnalų padėjo ant greta lovos stovinčios etažerės. Staiga toji susvyravo, nes, matyt, buvo per liauna, ir kone užvirto ant Olivijos. Aleksas šoko artyn, norėdamas sulaikyti. Užkliuvo už dėžės su knygomis, prilaikiusios klibančią lovos koją, tad netyčia pastūmė Oliviją. Ši neišlaikiusi pusiausvyros griuvo ant lovos, o jis – iš paskos.

Žurnalai iš etažerės triukšmingai pabiro ant Alekso. Jis saugodamasis, o gal bandydamas apsaugoti Oliviją, užsikniaubė ant jos visu kūnu.

– Olivija, kažkas nukrito? – pasigirdo sesers šūksnis.

Tavo jaunikis ant manęs.

Tačiau jos lūpos ištarė kitką:

– Žurnalai nuo spintelės.

– Aaa... Ateik! Verdu makaronų, – pakvietė Marija.

Aleksas atšlijęs atsistojo, Olivija atsisėdo.

– Etažerę reikia pastatyti kitur, – tarė, nes jautė privalanti ką nors pasakyti.

– Ant jos labai patogu kabinti lempą skaitymui, – atsakė Aleksas, nuo grindų pakeldamas lempą. Pritvirtino gnybtu prie etažerės virpstų šone ir spragtelėjo jungiklį. Užsidegė šviesa.

Stebuklas. Juk ji tikrino. Neveikė!

– Elektros lizdas kartais užsiožiuoja. Reikia pajudinti kištuką, nes ne visada yra kontaktas, – kalbėjo jis rinkdamas žurnalus. – Anksčiau gyvenau šitame kambaryje.

– Čia tavo lova? – Olivija nesugebėjo nusišėpti nuostabos. *Ji miegos jo lovoje, kur jis greičiausiai ne tik miegojo?*

– Lovos rėmas palaikis, bet čiužinį pirkau savaitę prieš išsikraustydamas, tad manyk kaip naujas.

– Nusipirkai naują čiužinį ir išsikraustei?

– Gyvenime kartais būna netikėtumų. – Aleksas nusuko akis ir, kad nereikėtų kalbėti apie save – tai Olivija iškart pajuto, – paklausė: – Ar ilgai pabūsi?

Ji tik gūžtelėjo pečiais – tegul galvoja, ką nori. Jis vėl grėžė ją akimis.

– Olivija! Ateik! – koridoriuje subruzdėjo Marija. Iš netikėtumo abudu krūptelėjo.

– Eime valgyti, – pasakė Olivija. Reikia kaip nors iškrapštyti Aleksą iš kambario. Jis ištraukė iš lentynos tarp knygų įsmeigtą atsuktuvą ir pasuko link durų į kambarį su skyle grindyse.

Smegenų visgi turi, jei nusprendė neišsiduoti, kad buvo mano kambaryje. Ženklas, kad suktas lovelasas...

Prieš išeidamas Aleksas pasilenkė prie lovos ir kažką pakėlęs padėjo ant apkloto.

– Nukrito, – ištarė, apsisuko ir išėjo, tyliai uždarydamas duris.

Olivija spoksojo į savo kelnaites, kurias buvo išėmusi iš lagamino apsimauti po dušo.

Tai buvo jos paskutiniai švarūs apatiniai. Kaip juos mausis, jei pačiupinėjo sesers jaunikis?

– Olivija! Gal užmigai? – vėl pasigirdo Marijos balsas.

– Einu! – sušuko ji. Paėmusi kelnaites, sugniaužė į gniužulą ir nusitaikiusi kaip krepšininkė paleido į tolėliau stovintį maišą, atstojantį skalbinių krepšį. Nepataikė.

Atsidususi nuėjo tiesiai link durų.

Reikia oficialiai susipažinti su būsimuoju šeimos nariu.

Virtuvėje, iš kur sklido triukšmas, Olivija atsidūrė anksčiau už Aleksą. Tasai užtruko atsuktuvu bandydamas atidaryti užsitrenkusias duris. Kelis kartus ji norėjo eiti padėti, bet sustabdė save – išsiduos.

Šalia Marijos sėdėjo Austėja – panašaus amžiaus kaip sesuo, vadinasi, link trisdešimties. Iš Klaipėdos. Galėjai ją pavadinti gražia, jei ne drabužiai, kurie buvo parinkti tarsi tyčia siekiant įdiegti mintį, kad priešais – keistuolė.

Greta Austėjos sėdėjo iš pažiūros simpatiškas, bet akivaizdžiai drovus ilgšis. Kai ištiesė ranką pasisveikinti ir minkštai ištarė „Andrius“, Olivija pajuto slepiamą sumišimą. Informacinių technologijų magistras.

Jo draugas, robotikos doktorantas, buvo tikra priešingybė. Žemokas, bet dėl to nepanašu, kad jaudinosi. Jis ilgėliau palaikė ranką ir reikšmingu balsu ištarė:

– Martynas.

– Kur Aleksas? – paklausė Marija. – Turėjo atvažiuoti anksčiau nei aš, sakė, tvarkys biblioteką.

– Neabejoju, kad įsipainiojo kokia nors madam, vyresnė ir turinti daug pinigų, – Martynas kalbėjo neslėpdamas kandumo. – Mūsų žigolas tokias ypač mėgsta.

– Tu kaip visada viską žinai, genijau, – pasigirdo balsas iš koridoriaus ir virtuvės įžengė Aleksas, ištiesdamas jam atsuktuvą. Marijai pabučiavo į skruostą.

– Kur buvai? – paklausė ši.

– Galima sakyti, kontempliavau būties trapumą.

Olivija stebėjo seserį. Patikės?

– Aš irgi anksčiau eidavau medituoti į didįjį kambarį, kol kartą užsitrenkiau ir prasėdėjau ten pusę dienos.

– Todėl reikia pagaliau sutvarkyti duris. Iškviesiu meistrą, – pasiūlė Aleksas.

– Neleisiu, kad čia vaikščiotų svetimi žmonės ir savo energija suterštų mano namų aurą, – atkirto Marija.

Olivija negalėjo suprasti, kaip kiti gali tvirti jos sesers kliedesius. Aura? Energija? Ji jau pamiršo, kad Marija tokia. Niekas iš aplinkinių nesureagavo, nes ginčijosi dėl Lietuvos dalyvavimo „Eurovizijoje“.

– Ten tikrai pavojinga, – pradėjo Aleksas.

– Mirtinai, – tarė Marija ir parodė į Oliviją. – Čia mano sesuo Olivija.

– Aleksas, – jis ištiesė ranką.

Apsimesime, kad nepažįstami?

– Olivija, – atsakė šaltai.

– Malonu susipažinti, – jis nusišypsojo.

– Mudu su Aleksu tuoksimės, – ramiai pasakė Marija.

– Sveikinu, – Olivija pažiūrėjo į seserį. Ji dvylika metų jaunesnė, bet tokia naivuolė? Akivaizdu, kad jis mergišius. Juk visą laiką nenuleido nuo jos akių.

Olivija keliskart dirstelėjo į seserį – niekaip negalėjo priprasti, kad toji plikai nusiskuto galvą. Iki juosmens bangavusius šviesius plaukus, kurie priversdavo atsigręžti ir vyrus, ir moteris, kaip šiandien aiškino sėdėdama taksi, ji nusirėžė prieš savaite, nes „aš nesu mano kūnas, mano jausmai ir mano mintys. Aš esu aš.“ *Kvailė.*

Idomu, ką jai pasakė mama? „Taigi berniukai į tave nežiūrės“, – aiškindavo ji Marijai, kai ji grįžusi iš mokyklos pareikšdavo norinti nusikirpti trumpai ar nusidažyti plaukus mėlynai. Tuo metu ši frazė buvo paveiki. Arba Marija vengė mamos virkavimo. O dabar?

Vyrai į Mariją gręžiojosi ne dėl plaukų. Ji buvo už Oliviją puse sprindžio žemesnė, o krūtinės apimtis skyrėsi keliais dydžiais jos naudai. Sesuo žinojo, kad patinka vyrams, džiaugėsi jų dėmesiu, buvo nepažabojama ir nuolat nelaimingai įsimylėdavo.

Jos susidomėjimas ezoteriniais mokymais, Olivijos nuomone, buvo blogiau nei ašaros dėl nelaimingos meilės. Nespėjai sekti, kokias praktikas Marija propaguoja, kokiems dievams meldžiasi, nes viskas vyko greitai ir audringai.

Ji irzliai apsidairė – kas čia taip smirdi? Durų staktoje kyšojo smilkalas, jo pelenai byrėjo ant grindų. Rudų dulkių krūvelių buvo daug.

Už tokį kiaulininką kadaise, kai jiedvi dar gyveno pas tėvus Lietuvoje, Olivija būtų ėmusi pamokslauti. Šįkart tylėjo. „Čia ne tavo namai“, – priminė sau. Dabar ji apskritai neturi namų. Nors dar šįryt savaisiais vadino baltutėlę vilą prašmatniame Nimfenburgo rajone Miunchene.

Olivija atsisėdo stalo gale, kur jau buvo įdėta spagečių porcija su padažu. Palietusi šakutę ir šaukštą sustingo, nes jie atrodė vos sekundei įkišti į vandenį, o ne kruopščiai nuplauti.

Andrius, pastebėjęs kažką ant lėkštės krašto, nubraukė pirštu ir valgė toliau. Martynas matydamas, kad jo šakutė ne visai švari, paėmė kitą iš dubens.

Olivija nebyliai pakilo ir priėjo prie plautuvės. Indų plovimo skystis buvo šimtą kartų skiestas vandeniui. Užtruko, kol vanduo nusinešė negerai išplautų indų pojūtį. *Kaip ji čia tvers?*

Aplinkiniai, ko gero, nelabai matė, ką daro Olivija, nes valgydami įsitarščiavę vėl kalbėjo apie „Eurovizijos“ finalą. Ji nė nežinojo, kad tai šiandien, o niuansų, kas greičiausiai laimės, nenutuokė. Miunchene tokiems niekams nelikdavo laiko. Ji vaikščiojo į operą. Jei turėdavo galimybę.

– Olivija, gal paduotum šakutę? – pasigirdo kitame stalo gale sėdinčio Alekso balsas.

– Pamiršau padėti? – paklausė Marija.

– Nieko tokio, – nusišypsojo Aleksas, bet Olivija matė, kaip jis vogčiomis uždengė šakutę ranka ir nustūmė ją nuo stalo.

Ji automatiškai atidarė stalčių ir matydama, kas jame, ištiesė nuplautąją.

– Šaukšto reikia?

– Taip, ačiū, – tarė jis ir gavo Olivijos švarųjį šaukštą.

Ar jis matė, kad ji juos plovė? Olivija pasirūpino dar viena įrankių pora, kuria galėtų valgyti, bet karšto vandens šildytuve nebebuvo – teko užkaisti arbatinuką.

– Ko ten kuitiesi? Atšals, – skubino Marija.

– Nieko tokio, – ramino ji, bet pagaliau paragavusi suprato, kad sulipę šalti makaronai tokie pat kokiūs kaip ir studentų laikais.

Pajuto Alekso žvilgsnį. Ko tam? Piktai pakėlė akis. Jis greit nusuko savąsias, bet netrukus paklausė:

– Kas nori rūkytos dešros?

– Tu dar alkanas? Aš persivalgiau, – sudejavo Martynas, liesdamas pilvą ir kildamas nuo stalo. – Einu, parūkysiu.

Aleksas pasinaudojo proga išsprūsti iš užstalės. Papjaustė dešros ir padėjo ant stalo.

– Čia lietuviška, – pastūmė link Olivijos.

Toji paėmė gabaliuką tylėdama.

– Dešrą mama atsiuntė, kur emocijos?! – sušuko Marija.

– Burna užimta, – nusišypsojo Olivija.

Aleksas paėmė jos lėkštę su makaronais ir nunešė prie plautuvės.

– Kodėl nevalgei? – išsižiojo sesuo.

– Kam siūlai itališką produkciją, kai ant stalo lietuviška? – mirktelėjo Aleksas.

Netrukus kompanija persikraustė į svetainę. Andrius atsidusęs, kad laidai vėl supainioti, iš naujo sujungė nešiojamąjį kompiuterį su namų kino sistema.

– Andriau, ką be tavęs darytume? – tarė Marija.

– Patys bandytumėte prisijungti, – ramiai atsakė jis.

– Tu visada toks draugiškas. Ko gero, tokia tavo karma.

– Aha, tokia. – Andrius jau reguliavo garsintuvą.

Olivija stebėjo jį – kaip jai išmokti tos ramybės bendraujant su seserimi, kuri kaip tik žiaumojo pyragą, nekreipdama dėmesio į tai, kad ant grindų byra trupiniai. Kad

nesibartų, Olivija pasuko į virtuvę – atneš puodelius. Įdama iš spintelės, kiekvieną dėmiai apžiūrėjo. Nešvarius pastatė į kriauklę.

– Tik nesakyk, kad juos plausi, – pasišiaušė įėjusi sesuo.

– Žinoma.

– Būsi dėl to laimingesnė? – šaipėsi Marija.

– Labai.

Sesuo apkabino ją per pečius ir draugiškai sukikeno:

– Tęsi vaikystės svajonę būti Pelene? Nori plauti ir siurbti iki pažaliavimo? Kur tai vertinantis Pelenės princas?

– Buitinės technikos priemonių skyriuje.

– Ko gero, jis nuo chemikalų įsitaisė alergiją.

– Geriau alergija nuo chemikalų nei gėdinga mirtis nuo dizenterijos, – Olivija nenorėjo pasiduoti, seseriai šaipantis iš jos tvarkymosi manijos, kaip kad tai vadino.

– Ar jau galiu paimti? – įėjęs paklausė Aleksas ir švariusius puodelius sudėjo ant padėklo, prieš tai juos nusausinęs kitu rankšluosčiu.

Olivija tik linktelėjo, o pati tuo metu žvalgėsi, ar ras druskos nešvarumams nuo puodelio atbrailos panaikinti.

– Pelene, užtenka šveisti, rytojui neliks ką veikti, einam žiūrėti koncerto, – galiausiai pakvietė Marija.

– Tokių rūmų per pusmetį neatšveisi, – suburbėjo Olivija, bet nuėjo.

Ko gero, pirmą kartą žiūrės „Euroviziją“. Svetainėje atsisėdo atokiau nuo kitų. Marijos draugai buvo simpatiški, bet Olivija jautėsi svetima. Ar dėl to, kad už juos kokia dešimčia metų vyresnė? O gal ji niekur pasaulyje nesijaustų esanti namie ir sava? *Tik neišskysk.*

Suskambo mobilusis. Katarina. Jos gera draugė vokietė, turinti advokatų kontorą Miunchene. Dabar derėtų sakyti – jos advokatė ir, ko gero, vienintelė draugė. Olivija grįžo į virtuvę, kad netrukdytų kitiems.

– Kur arbata? – iš kambario šūktelėjo Martynas.

– Pamiršau užkaisti... – kvatojo Marija.

– Aš padarysiu, – ištarė vyriškas balsas, ir Olivija toliau nebesiklausė, nes tai, ką pranešė Katarina, užgniaužė žadą.

– Juk tai neteisėta... Kompanijoje „ReichTurm“ dirbau dešimt metų. Tai aš ją reanimavau. Tik mano dėka ji klesti taip, kaip niekada per visą savo gyvavimo istoriją.

– Tau bus sumokėta išeitinė suma.

– Tai Marko Eriko sprendimas?

– Jis beprotiškai ant tavęs siunta.

– Sumautas savimyla. Kompanijos valdyba jam neleis. Jie juk supranta, kad esu vertinga, – kalbėjo Olivija, tarsi įtikinėtų Katariną, bet iš tiesų ramino ir save pačią.

– Olivija... – galėjai justi, kad moteris ieško žodžių, kaip pasakyti tai švelniau. – Valdybos nariai jau sutiko.

– Ką!? Jie juk žino, ką aš...

– Žino, bet jie ne su tavimi, o su Marku Eriku žaidžia golfą ir susitinka senovinių „Porsche“ automobilių klube.

Katarina buvo teisi. Olivijai gniaužė gerklę. Advokatė kartojo:

– Aš labai apgailestauju. Jei tau bus ramiau, pasakysiu tik tai, ką sugebėjau išsiaiškinti, – valdyboje buvo žmonių, kurie palaikė tave. Ne visi be sąžinės. Tik tų kitų buvo daugiau. Tai dar ne viskas...

Olivija garsiai įkvėpė ir iš lėto iškvėpė. Per jogą tai padeda nusiraminti. O dabar?

– Tau mesti kaltinimai, kad grobstei „ReichTurm“ kompanijos turtą, vyks tyrimas. Tavo banko sąskaita areštuota. Neabejoju, kad viską sutvarkysiu, bet tai užtruks. Ar turi grynųjų pinigų?

Olivija kramtė lūpą, klausydamasi Katarinos žodžių.

– Jis mano, kad parklupdys mane? Šlykštinė... Žinojo, kur kirsti. Aš beveik nesinešioju grynųjų. Moku kortele. Pinigai reikalingi ne tik man, juk išlaikau ir tėvus Lietuvoje – apmoku paskolos įmokas už automobilį, jų namo apšiltinimą ir taip toliau.

– Jis siekia, kad grįžtum į Miuncheną ir būtum priversta susitikti.

– Tavo advokatų firma turi mano įgaliojimus. Nenoriu jo matyti. Tiesiog negaliu...

– Suprantu. Ar tau paskolinti pinigų?

– Tau irgi reikia mokėti paskolą. Aš susitvarkysiu. Susirasiu darbą čia, kol baigsis teismo procesas.

– Jei pradėsi dirbti, Markas Erikas iškart sužinos, kad tu ne Balyje, kaip pasakei visiems, o Stokholme. Nebent dirbsi svetimu vardu, bet švedai tokie pat tvarkingi popierių dėstytojai kaip vokiečiai. Jei dirbsi naudodamasi pažintimis Vokietijoje, viskas irgi ateis iki jo.

– Pažintimis Vokietijoje? Pamirškime. Apie tai, kad esu atleista ir man mesti kaltinimai, garsas nuvilnys plačiai. Atrodysiu daugiau nei nepatikima. – Olivija vėl sunkiai iškvėpė. – Vienas geras dalykas – sumokėjau tau iškart, nes labiausiai gyvenime nemėgstu būti skolinga. Ko gero, pats geriausias mano sprendimas šiandien.

– Man atrodo, šiandien priėmei ir kitą gerą sprendimą.

– Gal ir gerą, bet itin brangų...

– Viskas gyvenime tik į naudą.

– Ar ir tu, kaip mano sesuo, tiki, kad kiekvienas blogis gyvenime iš tiesų yra gėris, nes mėšlas yra trąša gėlėms, tada jos geriau žydi?

Katarina, ko gero, šyptelėjo, tada pažadėjo:

– Kai žinosiu ką nors dėl proceso, pranešiu. Laikykis.

Padėjusi telefoną ant stalo, Olivija tiesiog susmuko kėdėn. Pasirėmė galvą ranka. Nejvertino, kad Markas Erikas gali kirsti žemiau juostos. Marija pinigų neturi ir niekada neturėjo. Tėvų neprašys, nes jie negalės pagelbėti, o ir nerimaus. Ją išgelbėtų

stebuklas, bet jų nebūna.

– Ar viskas gerai? – paklausė balsas.

Ji atsisuko. Aleksas stovėjo prie virdulio. Sprendžiant iš to, kad šalia pūpsojo du stikliniai arbatinukai su plūduriuojančiomis žolėmis, buvo čia jau kurį laiką. Ar jis klausėsi, ką ji kalbėjo? Pati kalta – juk girdėjo, kaip kažkas atėjo, pylė vandenį. Galėjo išeiti į savo kambarį.

Pasakyti, kad nesikištų į svetimus reikalus? Nors... Ji kalbėjo vokiškai, jis negalėjo suprasti. Dirbtinai šyptelėjo neatsakydama. Nusisuko. *Ką daryti?*

– Aš padariau dviejų rūšių arbatos. Nežinojau, kokią mėgsti, – staiga tarė Aleksas.

– Senčą, – išpyškino ji automatiškai.

– Marija turi tik žolelių.

– Tik, – ištarė Olivija.

Koks skirtumas, kokia arbata. Ji ką tik išgirdo, kad jos sąskaita užblokuota. Piniginėje gal penkiasdešimt eurų grynaisiais. Ji vėl vargšė kaip studijų laikais, kai išvažiavo studijuoti į Miuncheną. Iš kur tėvai, Lietuvos provincijos užkampyje gyvenantys bibliotekininkė ir mokytojas, turės pinigų studijoms užsienyje? Olivija turėjo taupyti taip, kad ekonomiško gyvenimo tinklaraščiai galėjo iš jos pasimokyti. Nors jei būtų pamatę, kaip ji gyveno, būtų pasipylę skundai, kad toks taupymas sunaikina žmogiškąjį orumą. Kodėl ji oro uoste neišsigrynino didelės sumos pinigų? Kodėl ji tokia kvailė!?

– Ar jau gausime arbatos? – pasigirdo iš kambario.

– Pakentėsit, – atkirto Aleksas, bet paėmė vieną arbatinuką.

Olivija norėjo eiti link antrojo, kad nuneštų į kambarį. Sustojo – rankos pernelyg virpėjo. Grįžęs Aleksas iš stalčiuko indaujos šone – net negalėjai įtarti jį ten esant – ištraukė metalinę dėžutę.

– Slaptas fondas.

Matydamas, kad ji nereaguoja, pats įdėjo į puodelį šaukštelį arbatžolių ir įpylęs šviežio vandens spragtelėjo virdulio mygtuką. Pastovėjo šalia, kol užkaito, paskui užplikė arbatą. Pastūmė link Olivijos.

– Senča. Iš Japonijos.

Olivija tebetylėjo. Žinojo, kad jis kalba jai, bet žodžiai skrido pro šoną.

– Eik į kambarį, aš atnešiu puoduką.

Visgi pakluso. Nuėjo. Atsisėdo. Jis netrukus šalia pastatė puodelį.

Kiti stebėjo „Eurovizijos“ pasirodymus. Marija dėstė kortas, sakydama, kad tuoj išpranašaus, kas laimės. Austėja bandė argumentuodama įtikinti Martyną, kad lietuvės Monikos pasirodymas labai geras, o tasai aiškino, jog suknelė galėtų būti dar trumpesnė nei pusfinalyje. Olivija automatiškai kilnojo puodelį prie lūpų. Scenoje šniokštė krioklys, sklandė dūmai, jaunas vyras jausmingai dainavo: *You can break a broken heart*^[1].

Can you break a killed heart?^[2]

Pasirodė atlikėja iš Ispanijos. Martynas pareiškė, kad jei ji dainuotų vilkėdama ne kelnėmis, o bikinį, balsuotų už ją. Austėja papūtusi lūpas persėdo į kitą vietą.

Gal jeigu Olivija atsikeltų ir išeitų, niekas to nepastebėtų? Staiga pasigirdo dainuojančios moters balsas. Ji pakėlė akis į ekraną ir sustingo. Kad ir kaip skaudėjo, tai užbūrė.

You are like tatoo^[3], – dainavo atlikėja.

Skrustu nubėgo ašara. Dar viena. Ir dar. Dainai pasibaigus, Olivija nusigrėžė į langą, kad jos veido nematytų kiti. Ką daryti? Grįžti į Miuncheną ir susitikti su Marku Eriku? Ne! Vienintelis teisingas būdas – veikti per advokatę. Katarina labai gera. Markas Erikas tai supranta, todėl kerta, kiek geba. Ji niekada nesitikėjo, kad taip atsitiks. O valdyba? Kaip ji galėjo... Juk tai Olivija ištraukė iš pražūties seną šeimos kompaniją, kadaise buvusią Europos verslo olimpe, o paskui atsidūrusią ant bankroto ribos. Markas Erikas, nors oficialiai ir „ReichTurm“ generalinis direktorius, buvo tik dekoracija. Jie nusigrėžė nuo jos. Išdavė. Taip atsilygino už dešimt metų atsidavimo, viršvalandžių. „Olivija, nežiūrėk į nieką asmeniškai. Čia svarbu tik interesai, – kadaise pasakė vienas iš valdybos narių. – Jeigu būdama šiame lygyje pasiduos jausmams, išskrisi iš čia.“ Išskrisi.

– Olivija, kažką sakei? – paklausė Marija.

Ji krūptelėjo.

– Gal dar arbatos? – greta pasigirdo Alekso balsas.

Jis seka ją? Ko kišasi? Ir taip koktu...

Olivija pakilo nuo krėslų ir pasuko link virtuvės. Norėjo eiti į savo kambarį, bet tada atlėks Marija, manydama, kad jai nepatinka jos draugai.

– Olivija... – Aleksas įėjo į virtuvę. – Noriu tavęs kai ko paprašyti. Tegul tai lieka tarp mūsų. Aš tau gerai atsilyginsiu.

– Už ką?

Tik tark netinkamą žodį, mielasis, nuprausiu vandeniui iš makaronų puodo.

– Jei sutiktum su pasiūlymu, mokėsiu, kiek pasakysi.

– Ko tu nori? – kone iškošė ji.

Ar šitas paršas ketina ją pribaigti?

Viduje susikaupusį dusinantį gumulą pakeitė pyktis.

– Ar galėtum gyvendama čia kasdien plauti ne tik indus taip, kad žmonės galėtų valgyti be baimės ant jų ką nors rasti? – tarė jis tyliai. – Kai Mariją įtikinėjau pasamdyti namų tvarkytoją, kuriai pats mokėsiu, ji priešinosi, o aš kaskart einu iš proto. Manau, ne tik aš, tiesa?

Olivija tylėjo. Miuncheno verslo žvaigždė, galima nominantė į „Metų verslininkes“ už pinigų plius ir tvarkys sukriošusį sesers butą Stokholme. Gal žurnalas „Forbes“ norėtų apie tai papasakoti?

– Bet tai tegul lieka tarp mūsų, gerai? – beveik šnibždėjo jis.

Balsas tarytum glostė. Matydamas, kad Olivija tyli, Aleksas tęsė:

– Aš sumokėsiu tris kartus daugiau, nei pasakysi.
– Neturėsi tiek pinigų, – ji neiškentė neįkandusi.
– Pavogsiu, jei reiks.
– Aleksai, atnešk peilį! – iš kambario suriko Martynas.
– Einu! – atšovė jis ir atsigręžė į Oliviją. – Pagalvojai kažką kita, kai pasakiau, kad tau sumokėsiu? – Tada pasilenkė artyn, ir kalbant nuo iškvepiamo oro suvirpėjo jos plaukai. – Aš niekada nemoku moterims, kad jos būtų su manimi.
– Tu esi trenktas seksopatas.
– Kai pasakiau, kad tau sumokėsiu, apie seksą pagalvojai tu pati. Tad kas iš mūsų seksopatas?
– Nuplautas peilis ant stalo, – režė ji išeidama iš virtuvės.
Po kelių minučių kambarin įėjo Aleksas ir padavė Martynui peilį. Olivija gurkštelėjo iš puodelio ir suprato, kad tuoj apsižliumbs, jeigu liks čia.
– Kur eini? – Marija norėjo sekti iš paskos.
Aleksas ją sulaikė.
– Geriausia atlikėja jau pasirodė, ir be tavo kortų aišku, kad laimės Švedija, – pasakė jis. – Galime išjungti.
– Ne... dar Lietuvos atstovė nedainavo, – užprotestavo Martynas.
– Taigi Monikos daina tau nepatinka, – pasišaipė Austėja.
– Nepatinka, bet kojos gražios, visai kaip mūsų Marijos, – atkirto jis, pažiūrėdamas į Mariją, ir demonstratyviai pasiuntė oro bučinį.
– Martynai, nebūtina apsimesti blogesniu, nei esi, – erzino Aleksas. – Tikiuosi, pasiėmei visus savo telefonus, kad už ją balsuotum.
Tasai pavartė akimis, lyg gintųsi, bet tada mostelėjo galva į kuprinę ir pasilenkęs ištraukė telefoną. Padavė Austėjai, tada dar vieną. Ir dar. Ir dar. Ji matydama, kad krepšyje dar yra telefonų, paklausė:
– Kur juos gavai?
– Mano. Išsaugojau nuo savo pirmojo mobiliojo telefono.
– Kam jie tau?
– Tokiems atvejams kaip šis. Patogiau balsuojant. Korteles sudėjau švediškąs, dar yra kelios vokiškos, nes iš lietuviškų balsuoti negalima.
– Kodėl savo antikvariato neatiduodi perdirbti? Žinai, kiek Afrikoje vaikai turi vargti kasyklose, kad gautų medžiagų tavo „mobiliakams“? – pyko Marija.
– Tie, kurie negali išmesti senų daiktų, jaučia su jais emocinį ryšį. Vadinasi, Martynas sentimentalus ir jautrus, o tu kabinėjiesi, – pasakė Andrius ištiesdamas jai dvi telefono korteles. – Kai pabalsuosi, įdėk į savo telefoną šitas korteles ir pabalsuok iš jų.
– Radai tarnaitę, pats ir daryk, – plykstelėjo Marija.
– Maniau, kad tu palaikai Lietuvą, – ramiai atsakė tas ir įkišo jas atgal į skaidrų plastikinį maišiuką.

– Pasisakau, kad jau pačioje pradžioje iš savo mobiliojo balsavau leidžiamą kartų skaičių. Tad visiems gero vakaro, aš jau eisiu. – Aleksas pakilo nuo kėdės.

– Pokerio šiandien nebus? – kiek suirzo Martynas.

– Muzika trukdo susikaupti, – ištarė Aleksas ir pasilenkęs pabučiavo Marijai viršugalvį. – Tik nerėkaukit, man atrodo, kad tavo sesuo nuėjo miegoti.

Pasėdėjusi Marija išpurtė SIM korteles iš maišelio ir įdėjo į savo mobilųjį. Ekranui įsijungus, kažką maigė. Matyt, balsavo. Andrius iš padilbų dėbtelėjo į ją ir vėl nusigrėžė. Vėl pažvelgė tik išgirdęs nuoširdų atodūsi – Marija spoksojo į jos delne gulinčias tris SIM korteles ir garsiai mąstė:

– Iš šitos jau balsavau. Nors ne... Gal iš šitos... O kuri mano pačios mobiliojo telefono?

– Reikia pažiūrėti į kortelę, atpažinsi, koks paslaugų teikėjas, – paaiškino Andrius.

– O koks mano teikėjas?

Andrius dėbtelėjęs į Mariją pabandė nuo jos delno paimti vieną kortelę.

– Nekutenk, – nusikvatojo ta, sujudėjo ir kortelės nukrito. – Kur ji nukrito? – sėdėdama dairėsi Marija.

– Leisk, pažiūrėsiu, – pasiūlė Andrius.

– Patikrink tame plyšiuke tarp kojų, – kvatojo Martynas.

– Labai išmintingai pasakei, – atšovė Andrius.

Marija pasilenkusi žvalgėsi, kur nukrito kortelė, ir iš lėto braukė per trumpą prigludusią palaidinę pogilę iškirpte.

– Aš apčiupinėsiu ir rasiu, – pakilo Martynas.

– Sėdėk ir balsuok, – atkirto jam Andrius. Marijai paliepė: – Stokis.

Ji atsistojo skųsdamasi:

– Jei įkris į grindų plyšį, reiks plėšti lentas. Gal ant rūbų užsikabino?

Staiga Andrius ištiesė ranką ir dviem pirštais palietė nuogą plotelį ant Marijos liemens, paimdamas SIM kortelę nuo džinsų juosmens. Netrukus vėl dviem pirštais paėmė kortelę nuo jos krūtinės. Marija atrodė sutrikusi.

– Man atrodo, kai kas nori, kad ją dar pačiupinėtum. Matau, kad patiko, – kvatojo Martynas.

– Jei Aleksas išėjo, tai paleidai liežuvį? – metė Andrius.

Marija perbraukė ranka per nuogo juosmens lopinėlių, kur ką tik buvo Andriaus pirštai, ir atsisuko į Martyną:

– Esi nešvankus paršelis. Mudu su Andriumi kaip brolis ir sesuo, tad net jei nesiruoščiau tekėti už Alekso, tikrai žinau, kad tarp mudviejų nieko būti negali.

– Gal nori su juo pamiegoti nuoga? Patikrinsi brolystę ir seserystę.

– Martynai, aš tau duosiu galvon, – pasisuko Andrius.

– Aha, jūs truputį pasimuškite, o tuo tarpu Lietuva pralaimės, – įsikišo Austėja. – Net jei ir aišku, kad nelaimės, gėda, jei liks paskutinė.

– Nebus paskutinė, mes neleisime, – tarė Martynas draugiškai ištiesdamas Andriui vieną iš savo telefonų. Tasai akimirka padelsė, bet paėmė.

Olivija įėjusi į savo kambarį suprato, kad turi grįžti į vonią, išsivalyti dantis, tada apsivilkti pižamą, bet griuvo su drabužiais į lovą ir užsiklojo galvą. Girdėjo balsus iš kambario. Keisti tie Marijos draugai, perdėm patriotiški.

Ji nei himnąėjo kartu giedoti, nei cepelinus virė. Asistentei buvo pasakiusi iškart mandagiai atsakyti į Lietuvos garbės konsulo Miunchene kvietimus į renginius. Nelaukti paskirtos datos. Ji tam neturi laiko.

Kaskart stebėdavosi, kaip Marija siųsdavo trispalvėmis pagražintas žinutes per Nepriklausomybės ar jos atgavimo dieną. Užmaršulė išsiblaškiusi Marija tai prisimindavo geriau nei artimųjų gimtadienius. „Juk tu ne Lietuvoje. Koks skirtumas?“ – kažkada parašė seseriai. Atsakymą gavo tiesų – „Tau pinigai protą susuko?“.

Dabar, gulėdama svetimame mieste ant lovos sulūžusia koja ir todėl paremta knygu dėže, ji suprato, kad protą susuko ne tik pinigai ir ne tik Nepriklausomybės dienos nešventimas. Ji nešventė gimtadienių, Velykų ir netgi Kalėdų. Tiksliau, iš pradžių gal ir šventė, o paskui viską užgožė darbas. Kūrė savo imperiją, iš kurios buvo išspirta be skrupulų. *Kvailė!*

Svetainėje pasigirdo klyksmai.

– Mano kortos išbūrė, kad Švedija laimės! – rėkė Marija.

– Ne tavo kortos, o visi tai kalbėjo, – atkirto Martynas.

Pasigirdo *But baby, we both know This is not our time...*^[4]

Galiausiai svečiai išsiskirstė. Olivija vartėsi, negalėdama užmigti. Mintyse vis iššokdavo šiandien girdėtos dainos žodžiai:

It's time to say goodbye

Until we meet again, Cause this is not the end^[5]

Kitą rytą ji pabudo lyg sudaužyta. Ko stebėtis, jei miegi svetimoje lovoje, ir dar apsirengusi. Olivija ryžtingai atsisėdo. Nieko, svetima lova tuoj bus sava, nes ji niekur iš čia nevažiuos. Markas Erikas daro viską, kad ji sugrįžtų į Miuncheną ir jie susitiktų. Neišdegs!

– Olivija, eik valgyti, – pasigirdo Marijos balsas už durų.

– Tu viena? – paklausė sesers prie virtuvės. Iki šiol apimdavo keistas jausmas prisiminus, kas įvyko vakar su Aleksu uždraustajame kambaryje. Ar tai tikrai buvo? Gal prisisapnavo?

– Ne viena, – atsakė ta, stovėdama prie keptuvės ir versdama didelį blyną, tada atsisuko į ją ir nusišypsojo: – Mes juk dviese. Ai! – suriko nusideginusi.

– Leisk man, – pasiūlė Olivija. Nors buvo darboholikė, ji vis dar gebėjo blynus kepti geriau nei Marija. Matydama, kad tešla per skysta, įdėjo šaukštą miltų. – Šluotelę turi?

– Ne, tik dulkių siurbį, – atsakė Marija, laižydama per pirštus bėgančią uogienę.

– Šluotelę tešlai plakti, – nusišypsojo Olivija.

– Tik ir šakutė. Aš minimalistė.

– Sprendžiant iš dėžučių kalno, – Olivija parodė į užgriozdintą lentyną, – minimalizmas čia nelabai randa vietos.

– Negi išmesiu?
– Ne, laikyk iki mirties, o tada paprašyk sudėti į karstą.
– Kai išlaikysiu egzaminus, sutvarkysiu, – tarsi pažadėjo sesuo, tada pažiūrėjusi į du ant sienos kabančius laikrodžius suriko: – Kiek valandų?!
– Net du laikrodžiai, ar nematai?
– Jie nustatyti pasukus laiką į priekį, kad nepavėluočiau, bet jau pamiršau, kiek minučių.

Olivija atgręžė į ją savo mobilųjį telefoną, be kurio nėjo net į tualetą, jei staiga paskambintų Katarina.

– Vėluoju, – Marija nulėkė į savo kambarį. Tuo tarpu Olivija, pasilypėjusi ant kėdės, sureguliuavo abu laikrodžius, kad teisingai rodytų laiką. Atsisėdusi suvalgė blyną su uogiene.

– Aleksas tau paliko voką, – pasigirdo sesers balsas.
– Koks Aleksas?
– Mano Aleksas.
– Kas voke?
– Manau, Stokholmo planas, kad, išėjusi pasivaikščioti, nepasiklystum.
– Turiu mobilųjį telefoną, nepasiklysiu.
– O jei telefoną pamesi?

Olivija nutilo. Ginčytis su Marija beviltiška. Logika negaliojo, tik daugybė išimčių. Ar ji pajuto, kad sesuo sąmoningai netęsia pokalbio? Nes įkišo galvą virtuvės ir balsu, kuris, matyt, turėjo vadintis „rūpestingas ir padrašinantis“, tarė:

– Grįšiu link vakaro. Neliūdėk.

Marijai nudundėjus laiptais, Olivija spragtelėjo arbatinuko jungiklį. Peržvelgė dėžutes su arbatžolėmis. Jau pavadinimai reiškė, kad nieko gero. *Šienas*. Priėjo prie indaujos ir ištraukė vakar regėtą slaptąjį stalčiuką. Jo viršuje gulėjo vokas su užrašu „Olivijai“. Praskleidė – pinigai. Penkios kupiūros po du šimtus kronų ir lapelis „Čia avansas. Iš anksto dėkingas. A.“.

Tas gražuolis sumanė pavidinti dosnų švaros maniaką?

Olivija pavartė pinigus. Kiek tai bus eurai? Vyrukas nori pasirodyti, kad turi pinigų? Ar tas idiotas, pateikęs tokį pasiūlymą supranta, kas ji? Kokį darbą dirbo? Koks jos išsilavinimas? Kad ji pati turi namų tvarkytoją. Tiksliau, turėjo.

Olivija atsisėdo prie stalo. Įbedė žvilgsnį į laikrodį ant sienos, į kitą. Stebėjo, kaip slenka rodyklės. Vienas iš laikrodžių skubėjo penkiomis sekundėmis. Nusižiovavo. Galvojo, kas ryt dės biure. Vis dėlto nepakeičiamų žmonių nėra.

Piktai pastūmė puodelį ir, kažką palietusi ant stalo, atitraukė ranką. Uogienė.

Pakėlusiu nuogą pėdą nuo kitos, apmautos šlepete, padėjo ją ant grindų, ieškodama antrosios šlepetės. Staiga kilstelėjo koją kaip nuplikyta. Pasilenkė po stalą. Trupiniai. Apkramtytas trintukas. Plastikinis maišelio segtukas.

Olivija atsišliejo į kėdės atlošą ir užsimerkė. Čia Marijos namai. Tokie su dukart per savaitę ateinančia namų tvarkytoja yra toli. Jie jau nebe tavo. Visas tavo turėtas gyvenimas nebe tavo. Galėjai apsimesti, ir viskas būtų likę kaip seniau, bet panorėjai kitaip.

Garsiai tikėjo laikrodžiai. O gal tai jos mintys?

Staiga ji atsistojo. Apžvelgusi virtuvę, atidarė didžiausią spintą. Dulkių siurblio ten nebuvo. Perėjo per butą, tikrindama kitas vietas. Rado. Tada suprato, kad reikia veikiančio elektros lizdo. Ištraukė arbatinuko kištuką. Išsiurbus virtuvę, nuotaika kiek pagerėjo.

Sučirškė durų skambutis.

Ar ji gali jas atidaryti? Gal čia policija, kuri pasakys, jog Marija gyvena šiame name neteisėtai, nes tokia griuvena kelia pavojų ir aplinkiniams, ir patiems namo gyventojams.

Už durų stovėjo vyras darbine uniforma ir kišo jai kažkokį popierių.

– *I do not understand Swedish*^[6], – atsakė ji angliškai.

Darbininkas prabilo puikia anglų kalba – avarinis iškvietimas dėl neveikiančių elektros lizdų.

Olivija nušvito. Bent toks progresas. Pasirodo, ne ji viena dirba sekmadieniais.

Elektrikui išėjus, Olivija pasukiojusi radiją rado klasikinės muzikos kanalą. Skambant Verdžio „Nabuko“ vergų chorui, išplovė grindis virtuvėje ir pasuko į koridorių.

Durų skambutis vėl sučirškė. Elektrikas kažką pamiršo? Atidarė duris, šlapias rankas braukdama į šonus.

Tarpduryje stovėjo Aleksas.

– Labas, – jis pasisveikino pirmas, nes Olivija sutriko.

Kodėl jis čia? Supratusi, kad atrodo keistai, jeigu jie stovės koridoriuje, žengė į šalį. Gal jis eis į Marijos kambarį ir lauks ten? Pasuko į virtuvę. Pamatęs, kad grindys šlapios, sustojo.

– Aš tik trumpam. Elektrikas buvo?